

ჯ ა ნ ს უ ლ კ ო რ ძ ა ი ა

შვიდფერი სიმფონიის
ფრაგმენტი

ლექსები

თბილისი
2007 წელი

რედაქტორი რევაზ ბალანჩივაძე

© ჯ. კორძაია

.

თვითუარყოფის ზღვარზეა განსჯა,
ვეღარ ხსნის უამთა მეტამორფოზებს,
ვერ უღრმავდება დროის ოფორტებს,
ვერ თვლის სამყაროს არეულ მაჯას

და ეუფლება შემძვრელი განცდა,
რომ სინამდვილემ დაკარგა გონი,
რომ ამოა სურვილი წვდომის . . .
თვითუარყოფის ზღვარზეა განსჯა!

შვიდური სიმფონიის პრაბმენტი

შვიდი დღე, როგორც თეთრი აკორდი,
აკორდი, როგორც სულის ზეობა,
ზეობა, როგორც შენეულ ყოფნის
შრეების ხილვა და მიმღეობა.

შრეები, შენი ყოფნის შრეები,
ელვარებს სულის მზისფერ გრძნობებით,
ყველაზე მაღალ აღტაცებებით,
ყველაზე მკვეთრი უარყოფებით.

შვიდი დღე, როგორც უსასრულობა,
ვით უანკარეს ჟამის მოქცევა,
და ეგებები განწირულობით
ჩემს ნაოცნებარ ყველა ოცნებას.

ზღვისფერ თვალს იქით ანთია თვალი,
თვალი – ფარული მზის ჭვრეტა – აზრი,
და ღოცვასავით ნათელი ქალი
მიშიფრავს ჩემი ცხოვრების საზრისს.

შვიდი დღე, როგორც ჩემი სამრეკლო,
სამრეკლო, როგორც სულის სიმაღლე,
სიმაღლე, როგორც სურვილის ექო
სიზმარეული ფრთებით მიმაფრენს!

შვიდი დღე, როგორც იღუმალეობა,
ვით მიუწვდომელ ფიქრის შეცნობა,
და სიყვარულის ის მღუმარება,
რომელიც აღარ ითხოვს შენდობას.

არ ითხოვს, რადგან შენდობას ნიშნავს
ეს აღტაცებაც და ეს ტკივილიც,
და აღწევს ნამდვილ სიცოცხლის მიჯნას,
სული ამაყი და განწმენდილი.

შვიდი დღე, როგორც თეთრი აკორდი,
აკორდი, როგორც სულის ზეობა,
ზეობა, როგორც შენეულ ყოფნის
შრეების ხილვა და მიმდებობა.

საქართველოს

გავჩნდით! და ერთად გავჩნდით ცეცხლიდან,
სიცოცხლედ - აზრად, მახვილად, ლექსად,
ცეცხლიდან, როგორც მზის ნასხლეტიდან
რომ გამოვტაცეთ ღმერთებს და ზეცას.

გავჩნდით! და ერთი ფიქრით და სუნთქვით,
შენი და ჩემი რწმენით და ხმალით,
ჟამთა ტკივილით და ჟამთა ურვით,
პოეტის გრძნობით, ხილვით და თვალით

ვიცოცხლეთ! და იმ მირიად ზარში
შენი და ჩემი დაღვრილი სისხლი
მოგვეყვება, როგორც ჟამიდან ჟამში
შეუბღალავი სული და ნისლი.

ვცოცხლობთ! კვლავ ვცოცხლობთ
და კვლავ ელვარებს
შენი და ჩემი გული და სიტყვა
და მომავალში, ასე მღელვარე
დროში, უცხადეს მიზნებით მივალთ.

ვცოცხლობთ! კვლავ ვცოცხლობთ და ამაღლება
გვეზღო მახვილით და ლექსით ჯვარცმით,
ვცოცხლობთ იმ ცეცხლის გამოცხადებად,
ცეცხლის, რისგანაც ვიშვით და გავჩნდით.

მე ვერ გიმხედდი, ვერა და არა,
რადგან არ მქონდა იმის იმედი,
რომ შენზე ჩემი ფიქრების გალას
ზუსტად ახსნიდი და გაიგებდი.

ეს ის ლურჯი ზეცაა,
ეს ის ლურჯი მთებია,
ეს ის მდინარეა და
ეს ის ნანგრევებია,

ჩვენ რომ შეგვლამებია,
ჩვენ რომ დაგვთენებია,
ეს იმ დღეთა ზეცაა,
ეს იმ დღეთა მთებია.

ფიქრი ისევ ნატვრაა,
ნატვრა ისევ ფრთებია,
... მაგრამ ეს ბილიკები
სევდის ბილიკებია.

სხვა რა მიშველის?

თუ რამ მიშველის, ახლა ამ წუთში
მხოლოდ გელათის ზეცა მიშველის...
... ნელა ეშვება მწუხრის ფასკუნჯი,
ნელა მეფდება მწუხრის გიშერი,

და ახლა მხოლოდ სულ ერთი წამი
მაცილებს თქვენგან, ზეცის კანგებო,
უცილოდ იტყვის გელათის ზარი
რადაცას მთავარს და საგანგებოს.

მეტამორფოზა

მე დავიბადე
დამონებულ საქართველოში,
დღეს თავისუფალ
საქართველოს მზეს ვეგებები.

სიტყვა “შიყვარხარ“-ის სინონიმის
ძებნისას ნათქვამი სტრიქონები

რაც არ უნდა გითხრა,
უკვე ნათქვამია,
მაგრამ რადგან ვამბობ,
გწამდეს, მართალია.

•
•
•

მზეს, ჰორიზონტის ხაზამდე დასულს,
მწუხრი უკარგავს ფერს,
შენ მეკითხები: “რა გინდა, ჯანსუღ?”,
და მე გპასუხობ: “შენ!”

ოქტომბრის მწუხრი, მზე ჩამავალი
სივრცეს ნაჩრდილევ ოქროდ მოელტვის,
ქუნას მიჰყვება მზისფერი ქალი,
ქალი, რომელმაც შექმნა პოეტი.

შექმნა პოეტი! რადგან მზისფერი
მხოლოდ პოეტის ხილვას ეძლევა;
მხოლოდ პოეტის სული გიცქერის
ფარულის აღქმად და შემეცნებად.

შექმნა პოეტი! რადგან ის, რაც ხარ
და ჩემს სიცოცხლედ რადაც მნიშვნელობ,
მხოლოდ პოეტის ხილვაში ჩანხარ,
მხოლოდ პოეტის ფიქრებში ზეობ.

ოქტომბრის მწუხრი, მზე ჩამავალი
სივრცეს ნაჩრდილევ ოქროდ მოელტვის,
ქუნას მიჰყვება მზისფერი ქალი,
ქალი, რომელმაც შექმნა პოეტი.

გონი ქართული ფიქრის დაბვაზე,
მაღალ დაბვაზე არის ჩართული,
ამ ცხელ ტკივილებს და სილამაზეს
შედუღებული და მიჯაჭვული.

ფიქრი კი ... აღებს ... ეჭვით და კრთომით
ახალ სამანზე ახალ კარიბჭეს,
და უსმენს გონი,
და უმზერს გონი
ქართული ფიქრის ჯვარცმულ ნაბიჯებს.

მიყვარხარ! და მე ამ ფრთებით მინდა
მიუწვდომელი რომ გადავლახო
და რასაც იტყვს ეს ერთი სიტყვა,
იმაზე მეტი რომ დაგანახო.

მიყვარხარ! და მე ამ ფიქრით მინდა,
იდუმალების დვრიტა გავშიფრო,
და რასაც იტყვს ეს ერთი სიტყვა
იმაზე მეტი რომ მიგანიშნო.

მიყვარხარ! და მე ამ განცდით მინდა
უსაზღვროება გავიწილადო,
და რასაც იტყვს ეს ერთი სიტყვა,
იმაზე მეტი რომ გაგიცხადო.

ყველაზე დიდი არგუმენტი,
რომ ღმერთი არის,
ეს ისაა, რომ
შენ არსებობ, ადამიანო.

ბახსენება

და ახლა სულში იმსხვრევა სარკე,
და ახლა სულში იმსხვრევა ბროლი,
და გუშინდელ დღის აჩონჩხილ თაღებს
მე გავეურბივარ შიშით და ძრწოლით.

ახლა ყველაფერს ჰქვია ლოდინი,
სული დაეძებს კარტებს იღბლიანს,
სულში ვანდება უცხო მოტივი
და აუხსნელი, როგორც ბიბლია.

გაერბივარ, მაგრამ თან მომდევს რაღაც,
არ ვნებდები და მაინც ვნებდები,
ვით ლაოკონს, რაღაცა მტანჯავს
და ფეთქდებიან ისევ ვნებები.

და ისევ გიხმობ და ტყდება სარკე
და უღონობით ძლიერი ვხდები,
თუ ნატვრას შენი სიცილი ავსებს,
და ხილვას შენი შერხევა თმების.

ძვირფასო! ნეტავ რა მსურდა მაშინ,
როდესაც სული შენ არ გნატრობდა,
როცა სულ სხვა ხმებს ვისმენდი ქარში
და სხვა ფერ ციდან სხვაგვარად თოვდა.

როცა შენ იყავ სულ სხვა და ვიდაც
და მერე, როცა შემბოჭე თრთოლვით,
შემოდი ჩემში და მოგყვა ვისაც
უძანკოება უშგულის თოვლის...

ახლა კი... სულში იმსხვრევა სარკე,
ახლა კი... სულში იმსხვრევა ბროლი,
და მოგონების აჩონჩხილ თაღებს
მიყვები შიშით, კრთომით და ძრწოლით.

თენგიზ ჭკუასელის ხსოვნას

შენს დროსთან და ბედთან მუდამ
ნაღდი კაცის ბჭობით ბჭობდი,
და სულ ცერზე შემართული
ყველგან თენგიზ ჭკუასლობდი.

ქართულ ცას და ქართულ მიწას
უსათუთეს გრძნობით გრძნობდი,
და ამ განცდით ანთებული,
მუდამ თენგიზ ჭკუასლობდი.

ყველა ვაჟკაცს უნამდვილესს
ჭეშმარიტი ძმობით ძმობდი,
ჩვენი ძმობის ავთანდილი
მარად თენგიზ ჭკუასლობდი.

მეტს გასცემდი, ვიდრე გქონდა,
თითქოს ზღაპრულ განძებს ფლობდი,
და ამ მეფურ გულუხვობით
მუდამ თენგიზ ჭკუასლობდი.

შენი ყოფნით უფროთო ყოფნას
უსასტიკეს გმობით გმობდი,
და შენს ორბულ ირაოდან
მუდამ თენგიზ ჭკუასლობდი.

კაცში – ღვთიურს, კაცში – მზიურს,
შეუმცდარი ცნობით ცნობდი,
შენი გულით, ლხენით, ცრემლით
მარად თენგიზ ჭკუასლობდი.

შემოღამება, ოქტომბერი,
უქიმპერიონი

მწუხრს მიაქვს ქარვის მიმქრალი ფერიც
და ოქროცურვილ ხეების წყებაც,
ეს ცაც და მიწაც ... და ყველაფერი
მოახლოებულ ბინდ-ბუნდში ქრება.

მე კი ამ წუთში არ შემიძლია,
უნაზეს ფერებს რომ შეველიო,
ჩემი მოსისხლე ახლა ბინდია,
თვალწინ რომ მტაცებს უქიმპერიონს.

აქ გავათენებ, აქ, თეთრად ღამეს,
აქ მოლოდინში მზის და სინათლის,
ბნელში ჩაძირულ ამ სილამაზეს
რომ ვუდარაჯო ცისფერ დილამდი,

რომ ისევ შევხვდე ამ მოზღვავებას,
ფერთა ხელახლა შერევას მზეში,
ბინდმა რომ ხელჰყო ახლა თაენებად,
ახლა რომ თვალწინ გამიქრა ბნელში.

•
•
•
თითქოს მინდოდა შენგან გაქცევა,
მეჩვენებოდა: სული გკარგავდა,
მაგრამ საკუთარ ფიქრის გაცემად
წამომეწიე მაინც არაგეთან,

წამომეწიე, ვით შეძრწუნება,
როგორც თეთრ არაგვს შავი არაგვი...
მერე დაეცა მუხლზე ცდუნება
და მე ვირწმუნე: ვერ დაგკარგავდი.

შენ მოგეჩვენა, რომ გადაგკვეთე
ყველა გზა, შენთან რომ მაერთებდა
და დაჰყურებდი დამსხვრეულ კერპებს
კედელთან, რწმენის დაშლილ კედელთან.

და ენთო ჩემსკენ მოპყრობილ თვალში
ეკლესიასტეს მწუხრი და სევდა,
მე კი კვლავ გიხმობ და გეძებ ქარში
და იმავ გზებით მოვდივარ შენთან.

მე ჩემს თავს ვეძებ და ჩემს ხილვებში
ყველგან მხოლოდ შენ და შენ გპოულობ,
და სულერთია: ჩემში თუ შენში
ვმაღლდები უფროთოდ და უსხეულოდ!

მე შენ გპოულობ! და არა ისე,
ვით ორეულში სულის წილდებას,
არამედ ჯვარცმით მიგნებულ მზისებრ
შენს და საკუთარ ჭეშმარიტებას.

მე შენ გპოულობ! და ვუსწორდები
დროს ჩემში მხოლოდ შენი მიგნებით,
აწ უსასრულოდ განვმეორდები
და სხვა ვერავინ ველარ ვიქნები...

მე შენ გპოულობ! ცხადად და ფიქრად
მე სხვა ვერავინ ველარ ვიქნები,
რაც უნდა ვიყო, მე სწორედ ის ვარ
და სწორედ შენი ჭეშმარიტებით!

გპოულობ! და დროს ვუხმობ: შეჩერდი,
დროე, ყველა დროზე უფრო დროულად,
და სულერთია: შენში თუ ჩემში
ვმაღლდები უფროთოდ და უსხეულოდ.

შენ გრძნობ და იცი . . . და ითვლი წამებს,
ითვლი და უცდი ჩემს ნახურჩულევს,
იდუმალთა ეს ბნელი ღამე,
ლოდინით სავსე – შენ და სიჩუმე

და ბნელ ღამეში ღანდი დავრიშის,
სულში მწვედება და მიჭერს მარწუხებს,
ერთი წამიც და გულს გადაგიშლი
და ისიც ვიცი, რას მიპასუხებ.

ღმერთის სახედ და ხატად გაჩენილს,
ძე კაცს მიენდო საქმე ღვთიური:
ღვთაების რწმენა და გადარჩენა
(ღმერთის სიცოცხლე ამქვეყნიური)!

სწორედ ამიტომ კაცს შეუძლია,
საკუთარ სულში იგრძნოს სამშობლო,
ისეთი წმინდა, როგორც ბიბლია,
მთლიანად საღვთოც და საამსოფლოც...

მას შეუძლია და უნდა გაჰყვეს
სასოწარკვეთას, ტკივილს და იმედს,
და როგორც ღმერთის ხატსა და სახეს,
თავდავიწყებით უყვარდეს ვინმე.

ღმერთის ხატად და სახედ გაჩენილს,
კაცს აბარია საქმე ღვთიური,
სწორედ აქაა მისი საშველი -
მთლად მიწიერიც და ზეციურიც.

შოთა შენგელიას ბრძანება
ასეულისაღმი შეტევაზე გადასვლის წინ

დრო სიკვდილით დანადგმულ
სივრცეებთან მივიდა -
ბნელ ღამეში განაბულ,
ჩასაფრებულ სიკვდილთან!

და ღუმს ღამე ვეება
და გამჭოლი ტყისპირი...
– წინ! მტერს უნდა შევეებათ,
არ გაბედოთ სიკვდილი!

უცრემლებოდ და უსინანულოდ

უცრემლებოდ და უსინანულოდ
გამოვეთხოვეთ ძველ საუკუნეს,
ზვაავად რომ გაწვა, ჩემო მამულო,
ახლაც რომ რისხვის ზარად გუგუნებს...

იმ საუკუნეს, რომელმაც თავის
სულის უმრუმეს წიალში მშობა,
და ბოლოს მაინც დამადო ვალი –
მის წიალშივე შევიგრძნე ტრფობა.

სხვა ყველაფერი იყო ქიმერა,
არანამდვილი და დასამხობი,
და ბრჭყვიალებდა, ვით ბედისწერა
უშავეს ფონზე მკრთალი მნათობი.

სხვა ყველაფერი იყო ნილაბი
დაუჯერები და საპაექრო,
მართლა ვიყავით თუ არ ვიყავით,
ვერ გავერკვიეთ, ისე დაემხო,

რაც ზვაავად გაწვა თავზე, მამულო,
რის გახსენებაც ზარად გუგუნებს...
და ვეთხოვებით უსინანულოდ
განვლილ გზებს, ანუ ჩვენს საუკუნეს!

დამსობილია ჟამი,
სავსე ეჭვით და ბოღმით,
შეუცნობელი მიზნით,
შემადრწუნებელ წყრომით.

ჟამი – მპყრობელი სევდით,
სულის მდაღველი ტვიფრის,
ჟამი – დემონი აზრის.
ჟამი – დემონი ფიქრის.

ეკლესიის კედელზე ამოტვიფრული
სტრიქონები ჯალალედინის შემოსევის
შემდეგ

ჟამი გაგვიქრა, ღმერთო, და
კაცი არ შეგვრჩა, უფალო,
ქვეყანა დარჩა უხმლოდ, და
ქვეყანა დარჩა უფაროდ.

ერთს გვედრებით, მზის სხივი
ჩვენსკენაც გადმოაცოცო,
ვაჟკაცი საქართველოში
სიკვდილის დღემდე აცოცხლო!

მე ვარ! ეს ნიშნავს, რომ ვფიქრობ შენზე,
ეს ფიქრი ჩემი ყოფნის წესია,
ყოფნის, რომელიც მაღლდება მზეზე,
ფიქრით, რომელიც უმზევესია.

და გააზრება საკუთარ სულის
განამდვილდება შენზე ოცნებად,
და მერე ჩემი ყოფნა სასრული
უსაზღვრობაში გასაოცრდება.

დიოსკურიის ნანგრევებთან

გაგიმეორებ, რაც ვთქვი მცხეთაში,
რაც უკვე გითხარ თმოგვის ბჭეებთან,
რაც უკვე გითხარ მზისფერ გელათში
და ნარიყალას სიმაღლეებთან,

რაც უკვე გითხარ ზედაზნის მთებთან
(თავზე რომ გვადგა ზეცა შვიდივე),
ამ ნანგრევებთან და ტკივილებთან
გაგიმეორებ ზუსტად იგივეს.

1990 წლის ოქტომბერი

ეპოქა მიდის, მიდის და ტოვებს
მის მიერ შექმნილ ცირკის არენას,
მისტერიებმა გადაათოვეს
დარბაზს და ორკესტრს და ავანსცენას.

და ყველაფერი სიცხადით ახსოვს,
ვინ, ვის, რატომ და რისთვის დევნიდა,
გზა აერია ჯადოქარ მნათობს,
იღვია მიდის ავანსცენიდან.

მიდის და თანაც იმგვარად მიდის,
ვით უკომპასოდ დაძრული გემი,
და ჟამი, თითქოს საოცრად მშვიდი,
სავსეა უცხო ფერით და ბგერით.

და თუმცა გახსნილი რჩება იარა
და არყით მთვრალი გლოვობს ტავერნა,
ეს ტრაგედიის გმირი კი არა,
კლოუნი ტოვებს ცირკის არენას.

ქვეყნად ყველაზე მაღალი ძეგლი
უნდა ავუგო იმ ძვირფას ფიქრებს,
ეფემერებად რომ ქსოვდა გალა.

. . . და გოლგოთაზე აღმართეს ჯვარი,
და ძე ღვთაების გააკრეს ჯვარზე,
და ტკივილისგან აღძრული კვალი
ცრემლად გაბრწყინდა ჯვარცმულის თვალზე.

ყურს კვლავ ესმოდა „ჯვარს აცვი ეგე“,
მერე კი დადგა ჟამი მზიური,
და იმ წუთს, უმაღლ, სიკვდილის შემდეგ
იშვა სიცოცხლე მარადიული.

წვიმს . . . და გავცქერი მოწყენილ ქუჩას,
მოწყენილ სახლებს, გაძარცვულ ხეებს,
კვლავ მარტო ვარ და
ბოლო არ უჩანს,
უშენო ჟამს და უშენო დღეებს.

ფიქრი კი თითქოს ფრთას მინაწილებს
და შენსკენ მოდის თავის ლტოლვაში,
მე კი
ჩემს ფიქრს და ნატვრას ვაწყვილებ
და
შენით ვცოცხლობ უშენობაში.

ტიხარს იქით – შენი სუთქვა,
ტიხარს აქეთ – ჩემი ფიქრი
და მიჰყვება დროის ბრუნვას,
ღამე – ღმერთის ჩანაფიქრი.

გახელილი შენი თვალი
სულში ეძებს გზას და სივრცეს
და თამაშობს დრო და ჟამი
ორღესული დანის პირზე.

მატარებლის სარკმელს მიღმა
სევდა ახრჩობს ზამთრის მთვარეს,
თითქოს ჩემი გზებით მიხვალ,
მთვარის ბედზე მგლოვიარე.

რა ახლოს ხარ! და მაინც შორს
უსაზღვრობის იქით იწვი,
მარტო ფიქრში დამაისობ
სახედ ჩემი ცის და მიწის.

და ეს ღამეც... დროის ბრუნვას
ერთვის, მისი გზებით მიდის...
ტიხარს იქით შენი სუნთქვა
ტიხარს აქეთ – ჩემი ფიქრი.

მს საუკუნეც . . .

როგორც სხვა ყველა იესოს წინ და
როგორც სხვა ყველა იესოს შემდეგ,
ეს საუკუნეც . . . იმ პირველ დღიდან
და ჯვარცმის გზებით . . .
და ჯვარცმის გზებზე
ექებს,
კვლავ ექებს
და ისევ ექებს,
იმედის ნაპირს, კონცხებს, შუქურებს,
და მიაბიჯებს
იმ სასტიკ
გზებზე,
ძიების გზებზე . . .
ეს საუკუნეც.

მხატვარი

*საპატიმროს საკანში დაებადა იდეა –
პერსონალიზაციურად დაეხატა პლატონისეული
ტრიადა: ჭეშმარიტება, მშვენიერება, სიკეთე.
მთელი დღეები საკნის ბნელ კედელთან
იდგა, თითქოს ხატავდა. იგი დასახვრეტად
შუალამისას წაიყვანეს,*

აღექსანდრე ჭაბუკიანის მოგონებებიდან

. . . და საკნის კართან შემოტრიალდა,
სენაკის წყვილადს მოავლო თვალი,
ბნელ კედლებს დარჩა მისი ტრიადა –
ფიქრის, გლოვის და ოცნების კვალი.

და კვლავ სურს, მაგრამ...

მაგრამ რა წამი,
რა ძალისხმევა გადაანათებს,
მრუდე კედლებზე სისხლის და შხამის
მოლბერტით შექმნილ მრუდე ნახატებს!

ხარ შორს და სადღაც! ვიღაცის გვერდით
და მაინც მარტო, სრულიად მარტო,
და საბოლოოდ გამქრალი ღმერთი
თანდათან მეტი სიმძაფრით გაკრთობს.

სად არის ღმერთი? ანდა ვის ესმის
ბაგემოკუმულ სულის კივილი?
და მიშლიგინებს გაუვალ ტყეში
სურვილი, როგორც მუნჯი ტკივილი.

რა წაგართვეს და რა ვერ იპოვე. . .
სიცოცხლისა და სიკვდილის წილი?
ეძახი ღმერთს და ებრძვი სიშორეს,
და ღამეს ებრძვი გატეხილ ძალით.

ქუთაისი. 1990 წლის 20 სექტემბერი

ქუთაისის უნივერსიტეტის
გახსნის ზეიმზე

კიდევ ერთი სანთელი და
კიდევ ერთი ტაძარი,
იმედის და

სათნოების
წიგნად გადანაშაღი.

კიდევ ერთი ახდენილი
ნატვრა უუძველესი,
და ელვარებს ქუთაისი
მზის და ვარდის ფერებში.

კიდევ ერთი ამაღლება
ნათელ ქართულ ხვალისკენ,
სიბრძნის ციხის კიდევ ერთი
გადახსნილი კარიბჭე.

კიდევ ერთი ფრთაშესხმული,
ფრთებგაშლილი ოცნება,
და იღვრება სექტემბერი
ლექსებად და ლოცვებად.

კიდევ ერთი სანთელი და
კიდევ ერთი ტაძარი.
სხვად ათინად,
სხვად ფაზისად,
სხვად გელათად აღმდგარი.

ღემოკრიტი

მე თვალებს ვითხრი! და გადაქრება
ეს მზეც, ეს ზეცაც და ეს ფერებიც
და პართენონის სვეტების წყებაც
და შეგრძნებების ეფემერებიც...

უნდა გადაქრეს! ვარვარებს ლურჯად
აღმოდებული მხურვალე რვალი...
მე თვალებს ვითხრი! სამყაროს უნდა
შეეხედო მხოლოდ გონების თვალით.

იყო: ქროლვით და ლტოლვით,
ფრთეებით, ძახილით, ზარით,
ძებნით, პოვნით და წვდომით
გადაღალხული ზღვარი!

არის: ქროლვით და ლტოლვით,
ფრთეებით, ძახილით, ზარით,
ძებნით, პოვნით და წვდომით
გადაღალხული ზღვარი!

იქნება: ქროლვით, ლტოლვით,
ფრთეებით, ძახილით, ზარით,
ძებნით, პოვნით და წვდომით
გადაღალხული ზღვარი!

. . . და ამ გზასაც იქ მოვყავარ,
სადაც შენი სუნთქვა მიცდის,
ისევ ერთადერთი მყავხარ
ტკივილშიც და სიმძიმეშიც.

ისევ, ისევ ერთადერთი
სიხარულის მეცხრე ცაზე,
ჩემი ერთადერთი სვეტი
ამ უსაზღვრო ქვეყანაზე.

და ამ გზასაც იქ მოვყავარ,
სადაც შენი სუნთქვა მეღის,
ისევ ერთადერთი მყავხარ
კვლავ ჩემი და შეუცვლელი.

და ყველაფერი,
რაც შენ ახლა
ასე მოგელის,
ნატვრით მოგელის,
ტკივილიან
ექვით მოგელის,
და მწამს,
რომ მოხვალ,
უთეთრესი ხილვა გოგენის,
ამ აღტაცებულ
მოლოდინშიც
მოულოდნელი.

მე ისე ველი. . .
და ლოდინში
და ამ ნატვრაში
ხელახლა ჩნდება
წუხანდელი
მწუხრის ჟამი და,
და ჩემი ფიქრის,
ჩემი ხილვის
გარდასახვაში
კვლავ მეორდება
ყველაფერი,
კვლავ და თავიდან.

კვლავ მეორდება,
 და კვლავ დგასარ
 გაფითრებული,
 და ისევ მისმენ,
 ისევ მისმენ,
 მისმენ დუმილით,
 კვლავ ებრძვი შენს თავს
 ღვთაებრივი
 და დიდებული,
 კვლავ ებრძვი
 შენს თავს
 შემოქმედის ორმაგ სულივით.

კვლავ მეორდება,
 კვლავ ეშვება
 თბილისის ღამე,
 ივნისის ღამე,
 მელნისფერი
 ივნისის მწუხრი,
 და ჩემს სიყვარულს,
 სიყვარულით
 ანთებულ თვალებს,
 შენ კვლავ აგებებ,
 შეშფოთებლ,
 აწეწილ დუმილს.

კვლავ მეორდება
და გამხელად
გრძნობის ტრიუმფი
ისევ ეღვარებს
მიგნებული
სიტყვის სამანზე. . .
ისევ ეღვარებს
აღტაცების
ფერთა სიუხვით
სიზმარეული
დრო და სივრცე,
და სიღამაზე.

და ახლა ველი,
შენს დღევანდელ
გამოცხადებას,
ველი და სულში
იმედები რეკენ ზარებად,
ველი,
ვით ნათელ ამაღლებას
მეცხრე ცაზე და
-ვით სინამდვილის
გარდაუვალ
ფერისცვალებას.

მე სული გიძღვენ
ჩემი სულის
ნათელ სიღრმიდან,
აწ და მარადის
ამ სიმაღლით უნდა ეწამო,
შენ არ შეგეძლო,
წუხებელ
ღმერთად არ ქცეულიყავ,
არ შეგიძლია
ღღეს
ღმერთად
არ გამომეცხადო.

მე ისე ველი,
ისე ველი
შენ გამოჩენას,
სწორედ ღღეს,
სწორედ
გუშინდელი მიმწუხრის შემდეგ,
როგორც სიცოცხლის
ისევ, კვლავ და ახლად გაჩენას,
ვით სიყვარულის
ამაღლების
უცხადეს შედეგს!

ახლა ასეა: ეს შენ ელვარებ
ჩემში ანთებულ ყველა ნატვრაში,
ყველა განცდაში, ყველა ხილვაში,
ყველა ფიქრში და წარმოსახვაში.

შენით იწყება უეჭვო ყოფნის
ყველა ბილიკი, ყველა გზაშარა,
და ეს ქვეყანაც, შენზე ფიქრებმა რომ
ამოზიდა და გადაშალა.

შენ ხარ ყველაზე მეტად მაღალი,
უფრო მაღალი, ვიდრე ოცნება,
ოცნება, ზეცად რომ მიისწრაფვის
და ცის თაღებს რომ
ესისხლხორცება.

შენ ხარ ყველაზე დიდი ნათელი,
ღვთიური ნათლით შემორკალული,
და ჩემი ყოფნა სავსეა შენით,
ღტოლვით, ძახილით
და სიყვარულით.

სავსეა შენით! შენი სითეთრით!
და უცხადეს და ფერად სიზმრებით,
და შენი ნატვრის გამოგნებულ
და სულისშემძვრელ კატაკლიზმებით.

უცხოობის და ღიმილის ზღვარზე
შემომავლებე მზერა და ხელი,
. . . და მწუხრი იყო ოცნებით სავსე,
ოცნება იყო ზურმუხტის ფერი,
და მომავლებე ის სილამაზე
დაუნდობელად უცხო და მწველი.

. . . თვითუარყოფის ზღვარზეა განსჯა.	3
შვიდფერი სიმფონის ფრაგმენტი	4
საქართველოს	6
. . . მე ვერ გიმხელდი, ვერა და არა	7
. . . ეს ის ლურჯი ზეცაა	8
სხვა რა მიშველის?	9
მეტამორფოზა.	10
სიტყვა „მიყვარხარ“-ის სინონიმის ძებნისას ნათქვამი სტრიქონები.	11
. . . მზეს, ჰორიზონტის ხაზამდე დასულს .	12
. . . ოქტომბრის მწუხრი, მზე ჩამავალი. . .	13
. . . გონი ქართული ფიქრის ძაბვაზე	14
. . . მიყვარხარ! და მე ამ ფრთებით მინდა .	15
. . . ყველაზე დიდი არგუმენტი.	16
გახსენება.	17
თენგის ჭკუასელის ხსოვნას	19
შემოდამება, ოქტომბერი, უქიმერიონი.	21
. . . თითქოს მინდოდა შენგან გაქცევა. . .	22
. . . შენ მოგეჩვენა, რომ გადაგკვეთე. . . .	23
. . . მე ჩემს თავს ვეძებ.	24
. . . შენ გრძნობ და იცი... და ითვლი წამებს.	25
. . . ღმერთის სახედ და ხატად გაჩენილს .	26
შოთა შენგელიას ბრძანება ასეულისადმი შეტევაზე გადასვლის წინ	27
უცრემლებოდ და უსინანულოდ.	28
. . . დამხობილია ჟამი.	29

ეკლესიის კედელზე ამოტვიფრული სტრიქონები ჯალალედინის შემოსევის შემდეგ	30
მე ვარ! ეს ნიშნავს, რომ ვფიქრობ შენზე . .	31
დიოსკურიის ნანგრევებთან	32
1990 წლის ოქტომბერი	33
. . . ქვეყნად ყველაზე მაღალი ძეგლი . . .	34
. . . და გოლგოთაზე აღმართეს ჯვარი . .	35
. . . წვიმს... და გავცქერი მოწყენილ ქუნას	36
. . . ტიხარს იქით – შენი სუთქვა	37
ეს საუკუნეც	38
მხატვარი	39
ხარ შორს და სადღაც.	40
ქუთაისი, 1990 წლის 20 სექტემბერი	41
დემოკრიტე	42
. . . იყო ქროლვით და ლტოლვით	43
. . . და ამ გზასაც იქ მოვყავარ	44
. . . მე ისე ველი	45
. . . ახლა ასეა: ეს შენ ელვარებ	50
. . . უცხოობის და ღიმილის ზღვარზე . .	52